

Arrest

nr. 214 279 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GYSELEN, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 februari 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 25 juli 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1.02.2018 werd ingediend door:

Naam: L.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 11.07.1989

Geboorteplaats: Oujda

Identificatienummer in het Rijksregister: 89.07.11 583-35

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn Belgische partner, D. M. (RR: 61.06.13 236-18), zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

-Verklaring wettelijke samenwoning dd. 31.01.2018: dit document kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Het is immers te recent om aanvaard te worden als bewijs dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

- Foto's zonder digitale data: zonder datum kan niet nagegaan worden wanneer deze werden genomen. Bijgevolg vormen ze geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.

- Factuur Base op naam van betrokkene dd. 20.05.2016; factuur AZ Groeninge Kortrijk dd. 10.03.2017 op naam van betrokkene; kassatickets "Jules" (11.07.2016, 23.07.2016 en 30.01.2018) op naam van betrokkene; vliegtuigtickets op naam van betrokkene; Inschrijvingsformulier Nederlands tweede taal; Brief van het agentschap integratie en inburgering dd. 20.03.2018; CV; Factuur media markt dd. 24.10.2016 en dd. 20.01.2017 op naam van betrokkene en de referentiepersoon + kassaticket; factuur Van Den Borre dd. 11.07.2017 op naam van beiden + kassaticket; factuur Top Meubel dd. 24.03.2017 op naam van beiden: Voor zover de adresgegevens overeenstemmen met het adres van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat dit louter op basis van een verklaring is, die betrokkenen doorgegeven hebben aan de leveranciers die deze facturen hebben opgemaakt. Het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer kan niet worden uitgesloten. Uit deze documenten kan dan ook niet afgeleid worden dat betrokkenen werkelijk vanaf deze datums van deze facturen/correspondentie effectief gezamenlijk gevestigd waren. Hier is nergens een sluitend bewijs voor terug te vinden.

-Verklaring en op eer van burelen, winkeliers, e.d.m.: gelet het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten en deze tevens niet werden gestaafd met verifieerbare bewijsstukken, kunnen deze niet als afdoende bewijs worden aangenomen.

-Brief advocaat dd. 24.04.2017

-Aanvraagformulieren om een verklaring tot wettelijke samenwoning af te leggen dd. 21.03.2017: het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2011).

Op 30.07.2017 verleende het parket van de procureur des Konings West-Vlaanderen, afdeling Brugge een negatief advies aangaande de wettelijke samenwoning tussen dhr. L. M. en mevr. D. M.

Het advies luidt als volgt:

"Ingevolge uw schrijven dd. 24.04.2017 betreffende de verklaring van wettelijke samenwoning tussen L. M. en D. M., werd een politieel onderzoek, waarvan kopie in bijlage, gevoerd.

De wettelijke samenwoning is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een duurzame en stabiele partnerrelatie uitbouwen. Er dient dus onderzocht te worden of de wettelijke samenwoning tussen L. M. en D. M. voldoet aan deze bij de wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een duurzame en stabiele partnerrelatie tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat de partners nopens het afsluiten van een samenlevingscontract zich onder meer goed zullen berraden, de tijd nemen om mekeer echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

- 1. Vooreerst kan er niet worden voorbijgegaan aan het aanzienlijk leeftijdsverschil tussen betrokkenen. D. M. is immers maar liefst 28 jaar ouder dan L. M., hetgeen naar Marokkaanse normen hoogst ongebruikelijk is. Een aanzienlijk leeftijdsverschil tussen de partners is bovendien, in combinatie met andere factoren, een ernstige aanduiding dat een schijnsamenwoning wordt beoogd.*
- 2. De beslissing tot wettelijke samenwoning is tevens opmerkelijk omwille van het relationeel verleden van D. M. Zij heeft reeds 4 huwelijken achter de rug waaraan de laatste 2 echtgenoten een verblijfsvoordeel overhielden.*

Tevens was zij - blijkens uw schrijven dd. 24.04.2017 - nog wettelijk samenwonend met C. H. toen zij begin november 2016 informatie kwam inwinnen omtrent de wettelijke samenwoning met L. M. Ook C. H. plukte de vruchten van deze samenwoning en verkreeg op basis van deze samenwoning een F-kaart.

Van een vrouw die qua relaties over de nodige praktijkervaring beschikt, mag er redelijkerwijze toch van uitgegaan worden dat zij zich zal indekken tegen alle mogelijke mislukkingen die uit een relatie voortkomen.

Het relationeel verleden van D. M. onzegt haar vanzelfsprekend niet het recht wettelijk te gaan samenwonen, maar wijst op een ingesteldheid die moeilijk te verzoenen is met het instituut van de wettelijke samenwoning, zoals het wordt opgevat door de wetgever, die voorschrijft dat in hoofde van de kandidaten de oprechte wil aanwezig is voor het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap met een welbepaalde partner.

- 3. Betrokkenen slagen er niet in gelijklopende verklaringen af te leggen omtrent belangrijke zaken in hun leven en kennen elkaar niet zo goed als verwacht mag worden van partners die beslist hebben om een duurzame relatie op te bouwen. De zeer summierse wederzijdse kennis strekt zich uit tot hun meest persoonsgebonden gegevens:*
 - Zij houden er een andere mening op na wat betreft een eventueel huwelijk. Zo stelt L. M. graag in het huwelijk te willen treden met zijn partner. Ze zouden volgens hem willen huwen in België. D. M. is het hier evenwel niet mee eens en stelt op haar leeftijd niet meer te willen huwen. Waar zij overigens verklaart reeds religieus gehuwd te zijn met haar partner, is het opmerkelijk te moeten vaststellen dat L. M. hier geen enkele melding van maakt.*

- Daarnaast zijn betrokkenen het niet eens over hun kinderwens. Waar D. M. meent dat haar partner graag een kindje zou willen adopteren stelt deze laatste: "Voor mij zijn kinderen niet zo belangrijk, ik weet dat ik geen kinderen kan krijgen met M., er zijn hierover geen problemen, er zijn genoeg kinderen in de familie".
 - Betrokkenen leggen verder evenmin gelijklopende verklaringen af met betrekking tot de manier waarop L. M. van Italië naar België reisde. Zelf verklaart hij dienaangaande het vliegtuig te hebben genomen van Milaan naar Zaventem. D. M. is nochtans van mening dat haar partner de reis met de bus en trein heeft afgelegd.
 - Voorts weet L. M. bitter weinig over de familie en het verleden van zijn partner. Hij kent haar geboorteplaats niet en is niet op de hoogte van haar opleiding en de beroepen die zij in het verleden uitoefende. Afgezien van hun namen, weet hij niets over de ouders van zijn partner die hij opmerkelijk genoeg nog nooit ontmoet heeft niettegenstaande hij reeds anderhalf met D. M. samenwoont. Hij weet niet dat zijn partner nog een broer heeft en vergist zich in de naam van haar oudste dochter. Hij blijkt verder slechts in grote lijnen op de hoogte te zijn van haar relatieverleden. Zo verklaart hij weliswaar te weten dat zijn partner voordien met een Marokkaan samenwoonde en dat zij 3 kinderen heeft van 3 verschillende vaders doch maakt geen enkele melding van haar ex-partners. D. M. kent op haar beurt de namen van de 2 oudere zussen van L. M. niet.
4. L. M. is volledig financieel afhankelijk van D. M. die slechts een invaliditeitsuitkering ontvangt en in schuldbemiddeling zit. Betrokkene verklaart naar België te zijn gekomen omdat het leven hier goed is en zo financieel meer op zijn gemak te zijn: "in Marokko had ik wel een beroep maar diende ik veel te werken en ik verdiende te weinig in verhouding".
5. Ten slotte kan mijn ambt zich niet van de indruk ontdoen dat er van ware liefde weinig sprake is, dit gelet op uw schrijven dd. 24.04.2017 waaruit blijkt dat het contact tussen beiden telkens koel en stroef verliep wanneer zij inlichtingen kwamen inwinnen evenals de verklaring van L. M. waar hij stelt geen sterke karakterpunten te kunnen geven van zijn partner doch verklaart: "het is beter dan mijn eerste huwelijk".

Uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de partners kennelijk niet gericht zijn op het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de wettelijke samenwoning. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

De hierboven vermelde redenen tonen aan dat de wil tot duurzame samenleving minstens in hoofde van één van de partners niet aanwezig is. Gelet op de artikelen 1476 bis en 1476 ter B.W. adviseert mijn ambt de wettelijke samenwoning tussen L. M. en D. M. dan ook ongunstig."

Wat betreft de brief van de advocaat dd. 24.04.2017 dient opgemerkt te worden dat al de niet weerlegde gegevens verklaringen op eer betreffen. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze dus niet in overweging worden genomen. Er werden voorts geen objectieve en verifieerbare stukken voorgelegd die de verklaringen zouden kunnen staven.

De dienst vreemdelingenzaken betwist niet dat de wettelijke samenwoning geregistreerd werd, echter uit onderzoek is gebleken dat betrokkenen geen partnerrelatie onderhouden zoals gesteld in artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Uit het voorgaande onderzoek blijkt dat de intenties van minstens één van de partners kennelijk niet gericht zijn op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. Aangezien betrokkenen geen partnerrelatie onderhouden zoals gesteld in artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15.12.1980 wordt deze aanvraag geweigerd.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om

bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel juncto artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder machtsoverschrijding.

De verzoekende partij zet haar enig middel als volgt uiteen:

"De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 over deze formele motiveringsplicht als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RW arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken mededeelt dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd in toepassing van 40ter en 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Terwijl overeenkomstig artikel 8 EVRM staten verplicht zijn het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. En deze legale fundering van zeer doorslaggevend belang is, en bijgevolg meent verzoeker dat de beslissing een overschrijding van macht inhoudt.

Dat met het recht op een familie- en gezinsleven bedoeld wordt, de eerbiediging van het gezinsleven wanneer een vreemdeling een feitelijk gezin vormt met een Belg of vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder dus de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven. De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Er rust een positieve verplichting op de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Er is in casu wel degelijk sprake van een beschermenswaardige relatie in de betekenis van art 8 EVRM; bij het maken van de belangenafweging heeft de administratieve overheid niet het geheel van het dossier in beschouwing genomen, beoordeelt zij de afzonderlijke elementen niet correct en stelt zij onredelijke vereisten.

In de eerste plaats dient gekeken te worden naar de motivering die de administratieve overheid zelf bijbrengt.

Over de bij de aanvraag gevoegde facturen wordt als volgt gemotiveerd.

"Voor zover de adresgegevens overeenstemmen met het adres van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat dit louter op basis van een verklaring is, die betrokkenen doorgegeven hebben aan de leveranciers die deze facturen hebben opgemaakt. Het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer kan niet worden uitgesloten. Uit deze documenten kan dan ook niet afgeleid worden dat betrokkenen werkelijk vanaf deze datums van deze facturen/correspondentie effectief gezamenlijk gevestigd waren. Hier is nergens een sluitend bewijs voor terug te vinden."

Ook met betrekking tot de verklaringen van burens, vrienden, winkeliers... wordt gewezen op het "gesolliciteerd karakter":

"[...] gelet het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten en deze tevens niet werden gestaafd met verifieerbare bewijsstukken, kunnen deze niet als afdoende bewijs worden aangenomen"

Hierbij wordt echter geen rekening gehouden met het geheel van het dossier.

Er wordt geen rekening gehouden met meerdere elementen uit het dossier.

- Het betreft niet louter 1 factuur of een aantal facturen van dezelfde periode. Het betreft verschillende facturen van verschillende bedrijven over een periode van bijna 2 jaar, de vroegste factuur daterend van 20 mei 2015, niet enkel uitgeschreven door winkels of op naam van zowel verzoeker als zijn partner maar ook enkel op zijn naam door het ziekenhuis AZ Groeninge

- Na de (laattijdige) weigeringsbeslissing werd verzoeker op 31 augustus 2017 overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Steenokkerzeel. Hij werd hiervoor opgehaald aan de gezamenlijke verblijfplaats te O., ... en van deze woning geboeid weggeleid.

Ook op 17 januari 2018 werd verzoeker op het gekende verblijfsadres aangetroffen en gearresteerd wegens illegaal verblijf, en werd hem vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Er is bovendien reeds op 21 maart 2017 een aanvraag tot wettelijke samenwoning op het adres van verzoekers, O., De administratieve overheid houdt voor dat het louter feit dat betrokkenen samenwonen" niet kan worden beschouwd als een bewijs van een gezinsleven.

Enerzijds stelt de administratieve overheid dus dat het louter feit van samenwonen niet als voldoende wordt beschouwd anderzijds stelt zij dat de andere aangehaalde elementen niet ondersteund worden door verifieerbare gegevens. Bij het evalueren van elk element houdt zij geen rekening met de andere elementen, terwijl zij eraan gehouden is rekening te houden met het geheel van het dossier.

Dit is kennelijk onredelijk.

Ten tweede verwijst de administratieve overheid verder naar het negatief advies van het openbaar ministerie.

1 Daarbij wordt het grote leeftijdsverschil tussen verzoekers aan als aanwijzing van een schijnrelatie aangegrepen. De bewering als zou naar Marokkaanse normen een groot leeftijdsverschil niet kunnen, is nonsens. Verzoekers zijn dan wel moslims, hun cultuur en godsdienst moedigt elke liefde aan, ondanks leeftijdsverschillen.

2 Daarnaast wordt er verwezen naar het relationeel verleden van de partner van verzoeker. Hierbij wordt gesteld dat haar relationeel verleden wijst op een ingesteldheid die moeilijk te verzoenen is met het instituut van de wettelijke samenwoning, zoals het wordt opgevat dat in hoofde van de kandidaten de oprechte wil aanwezig is voor het tot standbrengen van een duurzame levensgemeenschap met een welbepaalde partner.

De partner van verzoeker heeft inderdaad reeds verschillende (helaas stukgelopen) relaties gehad. Dat zij het permanent liefdesgeluk nog niet blijkt gevonden te hebben, is echter geenszins een bewijs dat huidige relatie niet oprecht zou zijn. Dat eerdere relaties niet altijd goed afgelopen zijn, wil niet zeggen dat de wil voor het tot standbrengen van een duurzame levensgemeenschap niet aanwezig was of is.

Het element dat moet worden beoordeeld is de intentie tot het aangaan van een duurzame levensgemeenschap; de administratieve overheid gaat categoriek te ver als zij de slaagkansen van de relatie op lange termijn wil beginnen calculeren.

Bij dit onderdeel van de motivering wordt overigens ook geen rekening gehouden met de volledige opvatting van de wetgever over de wettelijke samenwoning: wanneer de relatie spaak loopt, wettelijke samenwoning ook veel eenvoudiger te beëindigen dan het huwelijk.

Daarenboven is de partner van verzoeker geen naïef jong meisje. Zij weet wat een relatie inhoudt. Het openbaar ministerie stelt in haar advies zelf:

«Van een vrouw die qua relaties over de nodige praktijkervaring beschikt mag er redelijkerwijze toch van uitgegaan worden dat zij zich zal indekken tegen alle mogelijke mislukkingen die uit een relatie voortkomen.»

Desondanks gaat het OM er in haar advies verder van uit dat zij schijnbaar roekeloos de wettelijke samenwoning wil aangaan.

Wat betreft de wettelijke samenwoning met de heer C. H., vergeet de administratieve overheid te vermelden dat de partner van verzoeker verschillende malen bij de stadsdiensten is langsgeweest om de heer C. H. te laten schrappen op haar adres aangezien hun relatie was verbroken. De stadsdiensten schijnen echter wat betreft mevrouw D. meermaals de mist in te gaan wat betreft de te volgen stappen, zoals hierboven ook reeds omschreven in het feitenrelaas.

3 Verder stelt de administratieve overheid, via het advies van het parket daterend van meer dan een jaar geleden, dat verzoeker en zijn partner er niet in slagen gelijkluidende verklaringen af te leggen. Deze stelling is echter absoluut niet correct, en de administratieve overheid is bijzonder onzorgvuldig in het zomaar overnemen van deze motivering.

Om de stelling te ondersteunen haalt het openbaar ministerie immers verschillende elementen aan die feitelijk niet tegenstrijdig zijn, maar er louter op wijzen dat beide partners niet over elk levensaspect exact dezelfde mening zijn toegedaan, wat uiteraard hun goed recht is. Wanneer wordt gevraagd naar een mening, kan beide partners niet worden tegengeworpen dat deze niet exact gelijklopend zijn, nu meningen ook in een relatie perfect kunnen verschillen.

Dat beide partners een verschillende mening hebben over een eventueel huwelijk is uiteraard geen reden om te stellen dat betrokkenen elkaar onvoldoende kennen. Het is inderdaad zo dat verzoeker wel eventueel nog met zijn partner zou willen huwen in de toekomst. Zijn partner zag dat ten tijde van het interview niet meteen zitten gezien haar leeftijd. Daarom kiezen zij dan ook samen voor de wettelijke samenwoning.

Hetzelfde geldt voor wat betreft de vraag aangaande de kinderwens van partijen. Verzoeker is inderdaad beduidend jonger dan zijn partner en had de mogelijkheid van adoptie ter sprake gebracht. Hij was zich echter reeds van bij aanvang van de relatie bewust van het feit dat kinderen binnen de relatie geen mogelijkheid zou zijn. Voor verzoeker is dit immers absoluut geen must. Hieruit blijkt eerder partners rekening houden met elkaar dan dat zij het hierover absoluut oneens zijn.

Tot slot kan verzoeker absoluut niet ten kwade genomen worden dat hij bepaalde elementen uit het verleden van zijn partner niet kent. Weinig mensen zullen de geboorteplaats van hun partner kunnen noemen. Mevrouw D. is reeds van leeftijd; verzoekers hebben nooit in detail haar beroepsverleden besproken. Daar was nooit behoefte aan. Mevrouw D. heeft geen goede band met haar ouders noch haar partner hebben er dan ook behoefte aan dat verzoeker hen ontmoet. Verzoeker heeft wél een goede band met de kinderen en kleinkinderen van zijn partner, hetgeen ook blijkt uit de gevoegde foto's.

Dit geldt eveneens voor wat betreft haar voormalige echtgenoten en partners. De administratieve overheid verwijst naar het advies van het openbaar ministerie:

"Hij blijkt verder slechts in grote lijnen op de hoogte te zijn van haar relatieverleden.

Verzoeker kent het woelige relationele verleden van zijn partner, hetgeen ook duidelijk blijkt. Verwachten dat hij ook de namen van van de verschillende ex-partners kent, zou een brug te ver zijn. Zij focussen als koppel op hun huidige relatie en willen niet in het verleden blijven hangen. De verwachting, dat mevrouw D. in detail elke vorige relatie uit de doeken zou doen tegenover haar huidige partner, een verwachting die absoluut de normale verwachtingen voor een koppel te boven gaat.

4. Er wordt verwezen naar de financiële situatie van verzoeker. Het advies van het openbaar ministerie is echter behalve op meerdere vlakken onredelijk en incorrect, ook allesbehalve up-to-date. Het kan verzoeker geenszins worden tegengeworpen dat hij op financiële wijze niet bijdroeg tot het gezinsinkomen, hij niet legaal in het land verbleef en hij dan ook niet legaal kon werken. Verwachten dat hij desondanks als werknemer aan de slag zou gaan, getuigt van een opmerkelijke houding vanwege het Openbaar Ministerie.

Hierbij wordt geen rekening gehouden met het feit dat er meer dan één manier is om bij te dragen tot het huishouden, en dat dit niet enkel financieel kan.

Bovendien verklaarde verzoeker bij zijn aanvraag dat hij elke intentie had om werk te zoeken zodra dit wettelijk mogelijk was. Hij heeft dit ook gedaan en was meteen aan het werk gegaan tot de weigeringsbeslissing.

5. De beweringen als zou het contact tussen eerste en tweede verzoeker koel en stroef verlopen is volledig uit de lucht gegrepen en strookt niet met de verklaringen van de buurtbewoners en kennissen van de verzoekers. Dit is volledig subjectief en wordt niet geconcretiseerd.

Uit al het bovenstaande blijkt dat de administratieve overheid haar verplichtingen met betrekking tot de materiële motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw. niet is nagekomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat zij enkel van toepassing is in het geval van een beslissing tot verwijdering. De Raad kan enkel vaststellen dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing bevat. De verzoekende partij kan de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat een schending van het gezins- of privéleven van de bestreden beslissing in casu niet aan de orde is. De verzoekende partij kan de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet dienstig aanvoeren. Ook dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...).”

Er wordt dus vereist dat de partners:

- een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten, én
- een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden.

Uit deze laatste wettelijke vereiste volgt dat aan twee cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan. Er dient met name sprake te zijn van een “partnerrelatie” en deze partnerrelatie moet “duurzaam en stabiel” zijn.

Aan deze tweede voorwaarde van duurzaamheid en stabiliteit is voldaan:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in casu de aanvraag van een verblijfskaart wordt geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoekster en de heer D.M. geen partnerrelatie onderhouden.

De gemachtigde wijst erop dat het wel degelijk de bedoeling is dat, naast het afsluiten van een wettelijke samenwoning, de betrokken partners een partnerrelatie met elkaar onderhouden.

Het determinerende motief van de bestreden beslissing luidt als volgt: *“Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn Belgische partner, D. M. (RR: 61.06.13 236-18), zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.”* en *“uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de partners kenelijk niet gericht zijn op het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de wettelijke samenwoning. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige*

en overeenstemmende vermoedens opleveren.”. De verwerende partij concludeert dan ook dat “De hierboven vermelde redenen (aan)tonen dat de wil tot duurzame samenleving minstens in hoofde van één van de partners niet aanwezig is” en zij stelt verder nog dat “De dienst vreemdelingenzaken niet (betwist) dat de wettelijke samenwoning geregistreerd werd, echter uit onderzoek is gebleken dat betrokkenen geen partnerrelatie onderhouden zoals gesteld in artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15.12.1980.”. De verwerende partij besluit dan ook dat “Uit het voorgaande onderzoek blijkt dat de intenties van minstens één van de partners kennelijk niet gericht zijn op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. Aangezien betrokkenen geen partnerrelatie onderhouden zoals gesteld in artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15.12.1980 wordt deze aanvraag geweigerd.”.

De verzoekende partij stelt vooreerst dat, wat de facturen betreft en de verklaringen van burens, vrienden, en winkeliers, de verwerende partij volgens haar geen rekening houdt met het geheel van het dossier. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij enerzijds stelt dat het loutere feit van samenwoning niet als voldoende wordt beschouwd en anderzijds stelt dat de andere aangehaalde elementen niet ondersteund worden door verifieerbare gegevens. Bij het evalueren van elk element houdt zij volgens de verzoekende partij geen rekening met de andere elementen, terwijl zij eraan gehouden is rekening te houden met het geheel van het dossier.

De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat niet betwist wordt dat zij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten met de heer D.M. De verwerende partij betwist zoals hiervoor reeds werd gesteld dat er sprake is van een partnerschap en determinerend volgens de verwerende partij is het negatief advies van de Procureur des Konings. De verwerende partij is van oordeel dat de bewijsstukken die door de verzoekende partij werden neergelegd geen afbreuk doen aan dit advies.

Waar de verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met de door haar neergelegde stukken, kan zij niet gevolgd worden. De verwerende partij bespreekt wel degelijk te stukken die zij heeft neergelegd.

De raad stelt echter vast dat het hele betoog van de verzoekende partij erop gericht is aan te tonen dat ze één van voor de aanvraag reeds samenwoonden. Hiervoor verwijst ze naar de facturen die door haar werden neergelegd, naar het gegeven dat zij op het gezamenlijke adres werd aangetroffen toen zij naar een gesloten centrum werd overgebracht en naar haar verklaring tot wettelijke samenwoning op dit adres. Hiermee gaat ze er geheel aan voorbij dat de verwerende partij betwist dat er sprake is van een liefdesrelatie, m.a.w. betwist dat zij en de heer D. M. partners zijn.

Naast een juridische band, tot stand gebracht door een verklaring van wettelijke samenwoning, wat een louter formeel aspect betreft, dient er ook nog een partnerrelatie te bestaan, in de zin van een liefdesrelatie, wat niet wordt betwist door verzoekster.

Het vaststellen van een “toestand van samenleven” zoals omschreven in artikel 1475 van het Burgerlijk Wetboek, heeft evenwel niet automatisch tot gevolg dat een “partnerrelatie”, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, bewezen is.

Het (wettelijk) samenleven of samenwonen gedurende een bepaalde periode, bv. minstens één jaar, kan wel een bewijs zijn van de duurzaamheid en stabiliteit van een partnerrelatie, maar bewijst op zich niet dat er überhaupt een partnerrelatie is. Immers, een verklaring van wettelijke samenwoning kan ook worden aangegaan door twee vrienden, twee nichten, enz. Een wettelijke samenwoning in de zin van artikel 1475 van het Burgerlijk Wetboek vereist niet dat er sprake is van een partnerrelatie, dit is een liefdesrelatie. Het bestaan van zulke partnerrelatie is daarentegen wel een kernvoorwaarde om voor gezinshereniging op basis van artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet in aanmerking te komen.

De bestreden beslissing verwijst naar de inhoud van het negatief advies van de Procureur des konings van 30 juli 2017.

De Raad merkt in dit opzicht vooreerst op dat de verzoekende partij en haar partner op 21 maart 2017 een aanvraag in tot wettelijke samenwoning indienden. Op 23 augustus 2017 werd de registratie van de wettelijke samenwoning in eerste instantie door de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd. De beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 23 augustus 2017 was als volgt gemotiveerd:

“De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Harelbeke;

*Gelet op de Wet van 2 juni 2013 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de wettelijke samenwoning, B.S. 23/09/2013, inzonderheid het artikel 1476quater B. W.,
Gelet op de aanvraag tot wettelijke samenwoning op 21 maart 2017, uitgaande van de heer L. M. verblijvende te O. - ... en mevrouw D. M. wonende te O. ~ ...;
Gelet op de vraag tot nader onderzoek en advies aan de Procureur des Konings d.d. 24 april 2017;
Gelet op het advies van de Procureur des Konings d.d. 30 juni 2017,*

De wettelijke samenwoning is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een duurzame en stabiele partnerrelatie uitbouwen, Er dient dus onderzocht te worden of de wettelijke samenwoning tussen L. M. en D. M. voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een duurzame en stabiele partnerrelatie tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat de partners nopens het afsluiten van een samenlevingscontract zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

1. Vooreerst kan er niet worden voorbijgegaan aan het aanzienlijk leeftijdsverschil tussen betrokkenen. D. M. is immers maar liefst 28 jaar ouder dan L. M., hetgeen naar Marokkaanse normen hoogst ongebruikelijk is. Een aanzienlijk leeftijdsverschil tussen de partners is bovendien, in combinatie met andere factoren, een ernstige aanduiding dat een schijnrelatie wordt beoogd.

2. De beslissing tot wettelijke samenwoning is tevens opmerkelijk omwille van het relationeel verleden van D. M., Zij heeft reeds vier huwelijken achter de rug waarvan de laatste twee echtgenoten een verblijfsvoordeel overhielden.

Tevens was zij nog wettelijk samenwonend met C. H. toen zij begin november 2016 informatie kwam inwinnen omtrent de wettelijke samenwoonst met L. M. Ook C. H. plukte de vruchten van deze samenwoning en verkreeg op basis van deze samenwoonst een F kaart.

Van een vrouw die qua relaties over de nodige praktijkervaring beschikt, mag er redelijkerwijze toch van uitgegaan worden dat zij zich zal indekken tegen alle mogelijke mislukkingen die uit een relatie voortkomen.

Het relationeel verleden van D. M. ontzegt haar vanzelfsprekend niet het recht wettelijk te gaan samenwonen, maar wijst op een ingesteldheid die moeilijk te verzoenen is met het instituut van de wettelijke samenwoonst, zoals het wordt opgevat door de wetgever, die voorschrijft dat in hoofde van de kandidaten de oprechte wil aanwezig is voor het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap met een welbepaalde partner.

3. Betrokkenen slagen er niet in gelijklopende verklaringen af te leggen omtrent belangrijke zaken in hun leven en kennen elkaar niet zo goed als verwacht mag worden van partners die beslist hebben om een duurzame relatie op te bouwen. De zeer summiere wederzijdse kennis strekt zich uit tot hun meest persoonsgebonden gegevens:

-Zij houden er een andere mening op na wat betreft een eventueel huwelijk. Zo stelt L. M. graag in het huwelijk te willen treden met zijn partner. Ze zouden volgens hem willen huwen in België. D. M. is het hier evenwel niet mee eens en stelt op haar leeftijd niet meer te willen huwen. Waar zij overigens verklaart reeds religieus gehuwd te zijn met haar partner, is het opmerkelijk te moeten vaststellen dat L. M. hier geen enkele melding van maakt.

- Daarnaast zijn betrokkenen het niet eens over hun kinderwens. Waar D. M. meent dat haar partner graag en kindje zou willen adopteren, stelt deze laatste: "Voor mij zijn kinderen niet zo belangrijk, ik weet dat ik geen kinderen kan krijgen met M., er zijn hierover geen problemen, er zijn genoeg kinderen in de familie".

Betrokkenen leggen verder evenmin gelijklopende verklaringen af met betrekking tot de manier waarop L. M. van Italië naar België reisde. Zelf verklaart hij dienaangaande het vliegtuig te hebben genomen van Milaan naar Zaventem. D. M. is nochtans van mening dat haar partner de reis met de bus en trein heeft afgelegd.

- Voorts weet L. M. bitter weinig over de familie en het verleden van zijn partner. Hij kent haar geboorteplaats niet en is niet op de hoogte van haar opleiding en de beroepen die zij in het verleden uitoefende. Afgezien van hun namen, weet hij niets over de ouders van zijn partner die hij opmerkelijk genoeg nog nooit ontmoet heeft niettegenstaande hij reeds anderhalf jaar met D. M. samenwoont. Hij weet niet dat zijn partner nog een broer heeft en vergist zich in de naam van haar oudste dochter,

- Hij blijkt verder slechts in grote lijnen op de hoogte te zijn van haar relatieverleden. Zo verklaart hij weliswaar te weten dat zijn partner voordien met een Marokkaan samenwoonde en dat zij drie kinderen heeft van drie verschillende vaders doch maakt geen enkele melding van haar ex-partners.

4. L. M. is volledig financieel afhankelijk van D. M. die slechts een invaliditeitsuitkering ontvangt en in schuldbemiddeling zit. Betrokkene verklaart naar België te zijn gekomen omdat het leven hier goed is en zo financieel meer op zijn gemak te zijn: "In Marokko had ik wel een beroep maar diende ik te veel te werken en ik verdiende te weinig in verhouding."

5. Ten slotte kan mijn ambt zich niet van de indruk ontdoen dat er van ware liefde weinig sprake is. Het contact tussen beide verliep ook telkens koel en stroef wanneer zij inlichtingen kwamen inwinnen, evenals de verklaring van L. M. waar hij stelt geen sterke karakterpunten te kunnen geven van zijn partner doch verklaart: "Het is beter dan mijn eerste huwelijk."

Uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de partners kennelijk niet gericht zijn op het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de wettelijke samenwoning. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

De hierboven vermelde redenen tonen aan dat de wil tot duurzame samenleving minstens in hoofde van één van de partners niet aanwezig is. Gelet op de artikelen 1476bis en 1476ter B.W. adviseert mijn ambt de wettelijke samenwoning tussen L. M. en D. M. dan ook ongunstig.

Zich uitdrukkelijk aansluitend bij het advies van de Procureur des Konings (...)"

De verzoekende partij en haar partner dienden een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk tegen deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Bij vonnis van 27 november 2017 beslist de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Harelbeke laattijdig werd genomen. Dit vonnis vermeldt het volgende: "De weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Harelbeke van 22 augustus 2017 is naar het oordeel van de rechtbank geenszins nietig zoals eisende partijen onterecht voorhouden. De weigeringsbeslissing van 22 augustus 2017 is naar het oordeel van de rechtbank laattijdig genomen en kan bijgevolg geen gevolgen meer hebben. De melding van de verklaring van wettelijke samenwoning kon wegens het verstrijken van de maximale termijn van vijf maanden niet meer geweigerd worden door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Harelbeke.". De rechtbank legt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Harelbeke dan ook op de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar partner te registreren. Uit de motivering van voornoemd vonnis blijkt dat de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk uitdrukkelijk stelt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet nietig is, maar dat zij enkel geen gevolgen meer kan hebben. Dit betekent dat de rechtbank de inhoud van de beslissing ongemoeid laat.

Het advies van de procureur des Konings van 30 juli 2017, waarop de voornoemde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand gegrond is, bevindt zich ook in het administratief dossier. Een eenvoudige lezing van dit stuk toont dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand zoals hierboven weergegeven, een bijna identieke, letterlijke weergave is van dit advies van 30 juli 2017.

Het staat de verwerende partij vrij het standpunt van de procureur des Konings bij te treden.

In haar middel bekritiseert de verzoekende partij het advies van de procureur des Konings.

In de mate dat het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de procureur des Konings artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek juist heeft toegepast, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. Salmon, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Het komt de Raad geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van dit advies.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij gezien het negatief advies van de procureur des Konings concludeert dat er geen sprake is van een partnerrelatie en dat de voorgelegde stukken hieraan geen afbreuk doen. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing hebben die

stukken eerder betrekking op het aantonen van de samenwoning tussen de verzoekende partij en de heer D.M. Voorts is het evenmin onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de verklaringen aangebracht door de verzoekende partij en de brief van de advocaat een gesolliciteerd karakter hebben en om deze reden geen voldoende bewijs vormen van een partnerrelatie gezien het negatief advies van de procureur des Konings.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besliste dat *“Betrokkene niet op afdoende wijze (heeft) aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn Belgische partner, D. M. (RR: 61.06.13 236-18), zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.”*

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU